

§ 225.

Fremlægges offentlige Dokumenter, maae de være forsynede med tilbørligt Vidnesbyrd om deres Egtthed. Tidligere Straffedomme og andre retlige Afgjørelser, Dplysninger, der ere fremkomne ved Forundersøgelsen, saasom Syn, Skjøn, Sagkyndiges Erklæringer og besl. lige; Love eller den lovgivende Magts Beslutninger; administrative Afgjørelser, Instruxer eller Bevillinger; offentlige Attester m. v., — maae saaledes være forsynede med de Understrifter m. v., der ved hver af dem udkræves, for at give dem retlig Troværdighed.

§ 226.

Efterat Bevisførelsen er endt, kan den offentlige Anklager udtale sig over de fremkomne Bevisligheder og Sagen i dens Helhed, navnlig forsaavidt som det Standpunkt, han fra først af har stillet sig paa, er forandret ved Beviserne.

§ 227.

Førstedommeren paager over, at Anklageren i sine Udtalelser strengt holder sig til Sagen, afholder sig fra uforanledigede Udfald imod Anklagede, Vidner eller Andre, og ikke hengiver sig til en unødvendig Vidtløftighed.

§ 228.

Den private Klager kan selv eller ved en Randsøverrets = Advokat fremstille Vidner og andre Bevisligheder, som angaae hans Erstatningsøgemaal, samt udtale sig over dette. De for Anklageren angivne Regler gjælde og saa for den private Klager. Er den private Klager udebleven, antages han at have frasat sit Erstatningskrav under den offentlige Sag, hvormod hans Ret til ved borgerlige Domstole at gjøre sit Krav gjældende forbeholdes ham.

§ 229.

Anklagede afhører selv eller ved sin Forsvarer de af ham fremstillede Syns-, Skjønsmænd og Vidner, og fremlægger sine øvrige Bevisligheder, efter de for den offentlige Anklager givne Regler.

§ 230.

Giver den offentlige Anklagers Bevisførelse Anledning dertil, kan Anklagede opfordre Førstedommeren til at udnævne Syns- eller Skjønsmænd,

for at afgive Erklæring om et omtvistet Punkt. Dommeren afgjør, hvorvidt dertil er Anledning.

§ 231.

Naar Anklagede har sluttet sin Bevisførelse, kan han selv eller Forsvareren udtale sig over Beviserne og Sagen i dens Helhed, efter de for Anklageren givne Regler.

§ 232.

Anklageren kan atter tage Ordet, og dersom Anklagedes Bevisførelse dertil giver Anledning, paany afhøre Vidner og fremlægge Dokumenter.

§ 233.

Anklagede eller hans Forsvarer faaer da Ordet, for at svare, og kan ifølge dertil paany af Anklageren givne Anledning atter afhøre Vidner og fremlægge Bevisligheder.

§ 234.

Viser det sig under Forhandlingerne, at der ved et Vidne eller paa anden Maade kan erholdes Dplysninger, som paa Grund af usofsete Omstændigheder ikke tidligere have været kjendte, og en af Parterne indstiller, at en saadan Dplysning skal benyttes, afgjør Førstedommeren, om dette skal stee, og i saa Fald, om den strax kan benyttes eller om Sagen af den Grund skal udsættes.

§ 235.

Vidner, der ifølge § 234 skulle føres, ere pligtige til at møde efter Tilføjelse med det Varjel, Førstedommeren for det givne Tilfælde bestemmer.

§ 236.

Finder den offentlige Anklager, at der, efter de i Sagen fremkomne Dplysninger, er Anledning til at frasalde Anklagen, gjør han Indstilling i saa Henseende. Dommerne afgjøre, om saadan Indstilling skal tages tilfølg. Giver Dommerne den offentlige Anklager Medhold, bortfalder Sagen, og den kan ikke paany anlægges.

§ 237.

Finder Dommerne, at der vel er Anledning til at lade Sagen falde, men at der, efter de fremkomne Dplysninger, er Grund til at anlægge en ny Sag, kunne de gennem Førstedommeren give Ordre til at Anklagede anholdes, for at Undersøgelse imod ham kan indledes.